

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Evy Škultétyové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci žalobce: **M. N.**, bytem xxx, xxx, zastoupený Mgr. Davidem Strupkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Jungmannova 31, proti žalovanému: **Církev Československá husitská**, IČ 00445185, se sídlem Praha 6, Wuchterlova 523, zastoupený Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem, se sídlem Praha 1, Bílkova 4, **o určení neplatnosti rozvázání služebního poměru**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. března 2013, č. j. 19C 314/2009-6,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e** ve výroku o věci samé (I) **p o t v r z u j e .**
- II. Ve výroku o nákladech řízení (II) **s e** rozsudek soudu I. stupně **z r u š u j e** a v tomto rozsahu **s e** věc **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Obvodní soud pro Prahu 6 rozhodl rozsudkem v záhlaví uvedeným tak, že žaloba s návrhem, aby bylo určeno, že rozvázání služebního poměru žalobce u žalované dne 6. 6. 2008 je neplatné, se zamítá (výrok I) a žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 9.975 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Oswalda (výrok II).

V odůvodnění soud I. stupně rekapituloval průběh dosavadního řízení o žalobě doručené soudu dne 4. 8. 2008, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6, č. j. 19C 314/2009-15, jímž soud řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Ústřední radě Církve Československé husitské, potvrzené usnesením Městského soudu v Praze č. j. 25Co 17/2011-27 a rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky č. j. 21Cdo 4075/2011-51, jímž byla obě předchozí rozhodnutí nižších soudů zrušena a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Soud I. stupně dále konstatoval, že mezi účastníky po stránce skutkové nebylo sporu o tom, že žalobce působil jako duchovní a byl dne 6.6.2008 propuštěn ze služebního poměru. O propuštění bylo rozhodnuto po předchozím slyšení žalobce Ústřední radou církve československé husitské, rozhodl orgán k tomu podle vnitřních předpisů žalovaného příslušný.

Po právní stránce soud posoudil zjištěné skutečnosti podle § 4 zákona č. 3/2002 Sb.

Akcentoval, že v této věci je podle § 234d ve spojení s § 226 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) vázán právním názorem vysloveným v této věci v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 10. 2012, č. j. 21Cdo 4075/2011-51. Proto nevycházel z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3597/10, na něž účastníci v řízení poukazovali. Soud tedy v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci dovedl, že v daném případě existuje úkon způsobilý být důvodem zániku služebního poměru žalobce, proto – aniž by mohl zkoumat věcnou správnost takového úkonu – žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst.1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) tak, že uložil žalobci, který neměl ve sporu úspěch, nahradit žalovanému náklady řízení za právní zastoupení, při výpočtu jejich výše aplikoval příslušná ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu.

Žalobce se proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolal. Zdůraznil, že v dané věci dovolací soud zrušil předcházející rozhodnutí nižších soudů z jiných než v dovolání uplatněných důvodů. Dovolatel v dovolacím řízení totiž namítal, že po vstupu České republiky do Evropské Unie je nutné zkoumat, zda do té doby přijatá judikatura o nezávislosti církve v pracovněprávních věcech není v rozporu se závazky vyplývajícími z antidiskriminačních směrnic EU (v rozhodné době ještě neplatil antidiskriminační zákon) a zda vynětí pracovněprávních aktů církve z pravomoci občanskoprávních soudů a vyloučení aplikace zákoníku práce na změny místa výkonu a podmínky ukončení služebního poměru nemá za následek nezákonnou nepřímou diskriminaci z důvodu náboženské víry. Dovolací soud shledal jiný důvod ke zrušení předchozích rozhodnutí soudů, a to posouzení, zda akt žalovaného není nicotný. Obvodní soud takovou vadu neshledal a žalobce ani nenamítal, proto je napadený rozsudek zamítavý. Odvolatel proto setrval na argumentaci dosud uplatněné s předpokladem, že dovolací soud bude nucen jako poslední instance zvažovat předložení věci SDEU. Argumentoval odkazy na příslušná ustanovení směrnice Rady ES č. 2000/78/ES a dovozoval, že výkon činnosti duchovního na základě služebního poměru k církvi je zaměstnáním ve smyslu uvedené Směrnice. Vnitrostátní soudy jsou povinny vykládat vnitrostátní právo ve světle práva EU, samotné právo EU vykládat nesmí, jakékoli výkladové nejasnosti nebo rozpory je oprávněn řešit výhradně SDEU. České soudy by se měly obrátit na SDFEU se žádostí o zodpovězení předběžných otázek, které odvolatel v textu odvolání formuloval. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil, žalobě vyhověl a žalovanému uložil zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání označil odvolání za neopodstatněné, neboť soud I. stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou a jejím ustáleným výkladem obsaženým v judikatuře vyšších soudů. Jde o vnitrostátní vztah upravený právním řádem České republiky a Ústavním pořádkem. Listina základních práv, která je součástí Ústavního pořádku, garantuje právo církví na samosprávu nezávisle na státní moci, meze tohoto práva stanovily ve své rozhodovací praxi Nejvyšší soud České republiky a Ústavní soud České republiky a uvedenou judikaturou se řídil i soud prvního stupně, není mu co vytknout. Žalovaný navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen.

Odvolací soud z podnětu včasného a přípustného odvolání podaného oprávněnou osobou přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo (§ 214 odst. 1, § 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

V daném případě soud postupoval a rozhodl tak, jak vyplývá z právního názoru vysloveného v této věci v usnesení Nejvyššího soudu České republiky č. j. 21Cdo 4075/2011-51, který je pro něj závazný, tento názor zavazuje i odvolací soud. V odůvodnění napadeného rozsudku jsou závěry tohoto rozhodnutí podrobně citovány, odvolací soud proto může v tomto směru na napadený rozsudek odkázat.

Judikatura dovolacího soudu se v posouzení této otázky nijak od názoru v uvedeném usnesení do současné doby neodchýlila (viz usnesení ze dne 23. 7. 2013, č. j. 21Cdo 2279/2012-311).

Odvolací soud z těchto důvodů napadený rozsudek jako věcně správný ve výroku o věci samé potvrdil (§ 219 o. s. ř.). Ve výroku o nákladech řízení byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení, neboť odvolací soud napadený rozsudek přezkoumával jako rozsudek částečný, protože nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení uvedeném v žalobním petitu – chybí rozhodnutí o požadavku na peněžité plnění. Z obsahu spisu nevyplývá, že by o tomto požadavku bylo již rozhodnuto jinak, resp., že – jak po vyhlášení rozsudku uvedli účastníci – by bylo rozhodnuto o jeho vyloučení k samostatnému řízení (§ 112 odst. 2 o. s. ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **je přípustné dovolání** za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

V Praze dne 29. října 2013

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Kúnzelová